

**Universiteit
Leiden**
The Netherlands

Europees Hof voor de Rechten van de Mens, 19 december 2024, nr. 27746/22 en nr. 28291/22, X e.a./Slovenië
Duivenvoorde, S.C.G.A.

Citation

Duivenvoorde, S. C. G. A. (2025). Europees Hof voor de Rechten van de Mens, 19 december 2024, nr. 27746/22 en nr. 28291/22, X e.a./Slovenië. *Nederlands Juristenblad*, 100(14), 1069-1070. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/4292269>

Version: Publisher's Version
License: [Leiden University Non-exclusive license](#)
Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/4292269>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

Aanbevolen citeerwijze:
 NJB 2025/ ... (nummer uitspraak)

EHRM	1069
Hoge Raad (civiele kamer)	1070
Hoge Raad (strafkamer)	1072
Afd. Bestuursrechtspraak RvS	1077
Centrale Raad van Beroep	1086

Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Deze rubriek wordt verzorgd door onderzoekers van de Universiteit Leiden en de Radboud Universiteit Nijmegen. Onderstaande bewerking is verzorgd door mr. S.C.G.A. Duivenvoorde, verbonden aan de Universiteit Leiden. Alle uitspraken van het EHRM staan op www.echr.coe.int; een selectie verschijnt uiteindelijk in Reports of Judgments and Decisions. De uitspraken van kamers van het EHRM worden drie maanden na de uitspraakdatum definitief, tenzij er intern appel wordt ingesteld bij de Grote Kamer van het Hof.

755

19 december 2024, nr. 27746/22 en nr. 28291/22

Art. 8 EVRM. Onrechtmatige contactbeperking tussen kinderen en moeder in Sloveense gezag- en omgangszaak.

Art. 6 EVRM. Toewijzing van de zaak aan een specifieke rechter in strijd met nationale wetgeving.

X e.a./Slovenië

A. Feiten

Klagers in deze zaak zijn mevrouw X en haar drie kinderen, geboren in 2011 en 2014. X en de vader van de kinderen vragen in 2018 een echtscheiding aan. De scheiding verloopt zeer conflictueus. Aangezien X de primaire verzorger is, blijven de kinderen na de scheiding in eerste instantie bij haar wonen en wordt een omgangsregeling met de vader vastgesteld. In november 2019 kent de rechtbank het voorlopig gezag echter aan de vader toe vanwege vermeende ouderverstoting onder invloed van X. Hoewel de bedoeling is dat de kinderen vanaf dat moment bij de vader wonen, verblijven zij nog grotendeels bij X. In maart 2020 worden de kinderen – een zoon van inmiddels acht jaar oud en zijn tweelingzusjes van zes jaar oud – vervolgens door de bevoegde autoriteiten bij X weggehaald. De kinderen weigeren mee te gaan en het oudste kind wordt uiteindelijk in aanwezigheid van burens, de politie en maat-

schappelijk werkers naar de auto gesleept waarin de vader wachtte. X en de kinderen mogen vervolgens gedurende een aantal maanden geen contact met elkaar hebben. Daarna wordt eerst een begeleide omgangsregeling vastgesteld en uiteindelijk mogen de kinderen een paar uur per week onbegeleid bij X verblijven. De kinderen blijven echter volhouden bij X te willen wonen. In november 2022 beslist de rechtbank vervolgens het gezag van X te beëindigen en de omgangsregeling tussen haar en de kinderen opnieuw stop te zetten. De rechtbank laat zich bij de beslissing leiden door verschillende deskundigenrapporten die bevestigen dat er sprake is van ouderverstoting onder invloed van X. De kinderen worden door de rechtbank niet gehoord. De beslissing wordt in juli 2023 vernietigd in hoger beroep. Vanaf het moment dat de kinderen bij de vader zijn geplaatst in 2020, zijn zij meerdere keren weggelopen. Eind 2023 worden de kinderen uiteindelijk – op advies van de betrokken hulpverleningsinstanties – terug bij X geplaatst.

Gedurende de nationale procedure hebben beide ouders meerdere nieuwe (kort geding) procedures gestart. De procedure betreffende het gezag en de omgangsregeling werd grotendeels voorgezet door rechter P., aan wie de zaak was toegewezen na het vertrek van de rechter die oorspronkelijk met de zaak was belast. De zaak was niet – zoals gebruikelijk – willekeurig toegewezen aan rechter P. maar werd aan haar toegewezen op grond van het feit dat zij de rechter was met het kleinste aantal onopgeloste familie zaken. X heeft verschillende keren geprobeerd om rechter P. te wraken maar zonder succes.

B. Procedure in Straatsburg

Klagers dienen in juni 2022 een verzoekschrift in bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zij beroepen zich op artikel 8 EVRM (recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven) en stellen dat er gedurende de gehele procedure onvoldoende rekening is gehouden met de wensen en belangen van de kinderen en dat de scheiding van X en de kinderen in maart 2020 ongerechtvaardigd was. Ook stellen zij dat de beperkingen op het gezags- en omgangsrecht van X ongerechtvaardigd waren. Met een beroep op artikel 6 EVRM klaagt X er daarnaast over dat haar zaak in afwijking van de vaste toewijzingscriteria was toegewezen aan rechter P., waardoor haar recht op een eerlijk proces geschonden is.

C. Beslissing van het Hof (Eerste Kamer)

(Jelić (voorzitter), Bošnjak, Poláčková,

Serghides, Wennerström, Sabato, Krenc)

Artikel 6 EVRM

Ten aanzien van artikel 6 EVRM merkt het Hof op dat in Slovenië wetgeving bestaat over het overdragen van zaken wanneer rechters langere tijd afwezig zijn. Het Hof stelt vervolgens vast dat de president van de bevoegde rechtbank met de toewijzing van de zaak aan een specifieke rechter ongemotiveerd heeft afgeweken van deze nationale wetgeving en dat de president bovendien heeft nagelaten de door hem gehanteerde toewijzingscriteria vooraf bekend te maken. Door de zaak van X toe te wijzen aan de rechter P. had de president van de rechtbank aldus evident gehandeld in strijd met objectieve, vooraf vastgestelde criteria en met het duidelijke doel van de wet, namelijk het waarborgen van willekeur bij het toewijzen van zaken. Het Hof is dan ook van oordeel dat deze handelwijze het vertrouwen van X in de procedure voor de toewijzing van zaken heeft ondermijnd en afbreuk heeft gedaan aan het recht op “een bij de wet ingesteld gerecht”. Het Hof komt derhalve tot de conclusie dat artikel 6 EVRM is geschonden.

Artikel 8 EVRM

Ten aanzien van artikel 8 EVRM herhaalt het Hof allereerst dat de mogelijkheid voor ouders en kinderen om van elkaars gezelschap te genieten een fundamenteel onderdeel van het gezinsleven is, ook wanneer de relatie tussen de ouders verbroken is. Het Hof stelt vervolgens vast dat de scheiding van X en de kinderen en de beperkingen van het gezags- en omgangsrecht van X een inmenging op het recht op bescherming van het gezinsleven opleveren. Het Hof dient dan ook te beoordelen of de inmenging noodzakelijk was in een democratische samenleving. Het Hof gaat eerst in op de beslissing van de nationale autoriteiten om de kinderen in maart 2020 bij X weg te halen. Het Hof overweegt daarbij dat de beslissing van de rechtbank om het gezag tijdelijk aan de vader toe te wijzen op zichzelf te begrijpen valt. Deze beslissing werd immers ingegeven door het feit dat X de kinderen van de vader probeerde te vervreemden. Het Hof merkt daarbij op dat de schade die kinderen ondervinden van ouderverstoting niet mag worden onderschat en erkent dat het beperken van contact of het weghalen van de kinderen bij de verzorgende ouder in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd kan zijn om het kind te beschermen. Het Hof is echter van oordeel dat het overplaatsen van het kind van de ene naar de andere ouder door middel van dwang enkel kan worden gerechtvaardigd indien dit niet in strijd is met de belangen

van het kind en indien minder ingrijpende maatregelen zijn overwogen. In onderhavige zaak is het Hof van oordeel dat de beslissing om de kinderen in maart 2020 met behulp van de bevoegde autoriteiten bij X weg te halen niet aan deze vereisten voldoet. Zo zijn minder ingrijpende alternatieven – zoals het opleggen van een dwangsom voor het niet nakomen van de omgangsregeling – onvoldoende overwogen en zijn de kinderen onvoldoende voorbereid op de overplaatsing naar de vader, terwijl hun weerstand om daarheen te gaan zeer duidelijk was. Gelet op die omstandigheden, is het Hof van oordeel dat de rechten van de kinderen op grond van artikel 8 EVRM zijn geschonden.

Ten aanzien van de beperkingen in het contact tussen X en de kinderen overweegt het Hof dat deze beperkingen logischerwijs het waarborgen van het gezinsleven tussen de kinderen en de vader tot doel hadden. Het Hof begrijpt dat de nationale autoriteiten zodoende beoogden aan hun positieve verplichting onder artikel 8 EVRM te voldoen. Desondanks is het Hof van oordeel dat de beperkingen ongerechtvaardigd waren. Het Hof overweegt daartoe dat de nationale autoriteiten de belangen van de kinderen onvoldoende in de beslissing hebben betrokken en hebben nagelaten de gehele gezinssituatie grondig te onderzoeken. Zo heeft de rechtbank onder meer nagelaten te onderzoeken wat de reden was dat de kinderen telkens wegliepen bij de vader en de verzoeken van de betrokken hulpverleningsinstanties om de kinderen weer bij X te plaatsen niet serieus genomen. De rechtbank had zich bij haar beslissing weliswaar laten leiden door deskundigenrapporten maar deze rapporten waren enkel gebaseerd op de documenten uit het dossier. De deskundigen hadden met geen van de gezinsleden gesproken. Tot slot heeft de rechtbank de kinderen volgens het Hof onvoldoende in de procedure betrokken. De kinderen zijn niet gehoord en het verzoek van de hulpverleningsinstanties om de kinderen te laten bijstaan door een advocaat of bijzondere curator is door de rechtbank afgewezen. Op basis van al het voorgaande, concludeert het Hof dan ook dat er sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

D. Slotsom

Het Hof oordeelt, unaniem, dat er sprake is van een schending van artikel 6 EVRM en artikel 8 EVRM. Het Hof kent X € 7.000 en de kinderen € 20.000 aan immateriële schadevergoeding toe en kent klagers gezamenlijk € 7.000 en X € 2.500 aan vergoeding voor de gemaakte kosten toe. Aan de uitspraak is een *partly dissenting opinion* gehecht van rechter Serghides. •

Hoge Raad (civiele kamer)

Deze rubriek wordt verzorgd door mr. G.C.C. Lewin, lid van het Gemeenschappelijk Hof van het Caribische deel van het Koninkrijk. De uitspraken zijn integraal in te zien op www.rechtspraak.nl.

756

4 april 2025, nr. 24/00037
(Mrs. M.J. Kroeze, C.E. du Perron,
H.M. Wattendorff, F.J.P. Lock, G.C. Makkink;
A-G mr. B.J. Drijber)
ECLI:NL:HR:2025:518

Caribische zaak. Gelijkheidsbeginsel. Cassatieadvocaat. Advocaten uit het Caribische deel van het Koninkrijk kunnen niet worden toegelaten als advocaat bij de Hoge Raad in burgerlijke zaken. Een Bonairiaanse advocaat vordert een verklaring voor recht dat dit onrechtmatig is.

Hoge Raad: Het zou ook voor advocaten uit het Caribische deel van het Koninkrijk mogelijk moeten zijn om toegelaten te worden als advocaat bij de Hoge Raad in burgerlijke zaken. De Staat heeft aangevoerd dat daartoe het stelsel van kwaliteits- en toezichtsnormen in het Caribische deel van het Koninkrijk moet worden uitgewerkt. De Staat kan zich redelijkerwijs op dat standpunt stellen. De huidige verschillen in kwaliteits- en toezichtsnormen kunnen daarom vooralsnog een objectieve en redelijke rechtvaardiging opleveren voor de ongelijke behandeling.

(art. 9j Advocatenwet; art. 1 en 2 Advocatenwet BES)

A, adv. mr. K. Aantjes, vs. de Staat der Nederlanden, adv. mr. J.W.H. van Wijk.

Feiten en procesverloop

A is advocaat. Hij houdt mede kantoor op Bonaire. In 2012 heeft hij de secretaris van de algemene raad van de Nederlandse Orde van Advocaten op de voet van art. 9j Advocatenwet verzocht hem (voorlopig) in te schrijven als advocaat bij de Hoge Raad. Dit verzoek is geweigerd op de grond dat de Advocatenwet niet op A van toepassing is. A heeft beroep ingesteld bij het Hof van Discipline. Dit beroep is ongegrond verklaard.

In deze zaak vordert A onder meer een verklaring voor recht dat zijn uitsluiting van de mogelijkheid om in burgerlijke zaken als cassatieadvocaat op te treden, onrechtmatig is en schadevergoeding, op te maken bij staat. Het gerecht op Bonaire heeft de vorderingen

afgewezen. Het hof heeft het vonnis van het gerecht bevestigd.

Hoge Raad

Onderdeel 3 is gericht tegen de overweging van het hof dat de wijze van rechtsbedeling fundamenteel anders is. Het onderdeel voert aan dat dit een ondeugdelijk argument is om A niet als advocaat bij de Hoge Raad in burgerlijke zaken toe te laten. De cassatieprocedure is in hoofdlijnen hetzelfde. Dat de rechtsbedeling in feitelijke instanties anders is, doet er niet toe. Het onderdeel strandt op het volgende. De Hoge Raad is ook de hoogste rechter van het Caribische deel van het Koninkrijk en als uitgangspunt geldt dat het voor advocaten uit het Caribische deel van het Koninkrijk mogelijk moet zijn om toegelaten te worden als advocaat bij de Hoge Raad in burgerlijke zaken zodat zij in die zaken voor hun eigen hoogste rechter kunnen procederen. Dit uitgangspunt sluit aan bij een advies van een werkgroep onder voorzitterschap van A.J.A. van Dorst, toenmalig vicepresident van de Hoge Raad, van 27 juni 2013. Die werkgroep gaf het advies op verzoek van de toenmalige president van de Hoge Raad. In het advies ging de werkgroep in op de vraag of voor advocaten uit het Caribische deel van het Koninkrijk de mogelijkheid moet worden geopend om de hoedanigheid van advocaat bij de Hoge Raad te verkrijgen. De werkgroep zag geen grond voor het maken van onderscheid tussen advocaten die zijn gevestigd in het Europese deel van het Koninkrijk en advocaten die zijn gevestigd in het Caribische deel van het Koninkrijk. Wel dienden volgens het advies voor beide groepen advocaten gelijke eisen te gelden als zij de hoedanigheid van advocaat bij de Hoge Raad wensten te verkrijgen. In deze cassatieprocedure heeft de Staat naar voren gebracht dat de mogelijkheid van toelating van advocaten uit het Caribische deel van het Koninkrijk als advocaat bij de Hoge Raad de aandacht heeft van het ministerie van Justitie en Veiligheid. Toelating zou volgens de Staat plaats moeten vinden op basis van gelijke normen als die welke gelden voor advocaten in het Europese deel van het Koninkrijk. Daartoe moet volgens de Staat sprake zijn van een gelijk niveau van kwaliteits- en toezichtsnormen. Het gaat daarbij niet alleen om de specifieke vakbekwaamheidseisen voor advocaten bij de Hoge Raad en het daarbij behorende toezicht, maar ook om de eisen voor het verkrijgen van de stageverklaring en de (permanente) vakbekwaamheidseisen die voor alle advocaten gelden nadat de stageverklaring is verkregen, alsmede het daarbij behorende toezicht. Dit standpunt van de Staat sluit aan bij een opmerking in de nota naar aanleiding